

Po šedesáti letech

V roce 2002, 26. června, se Irene Kalpasová ve Varšavě „náhodou“ setkala s Opus Dei. Měla téměř 90 let.

28.07.2007

Náhodou jsem se ocitla ve Varšavě na Filtrově ulici, kde jsem žila během války, od září 1939 do listopadu 1944. Stála jsem před domem své rodiny. V tomto domě jsme s matkou, otcem a tetou, které dům patřil, byli zatčeni nacisty a posláni do koncentračních táborů. Teta zemřela v táboře v Ravensbrücku, otec v Oranienburgu.

Vrátila jsem se z Oranienburgu jen s matkou. Mezitím byl náš dům zkonfiskován. Od té doby jsem se do Filtrovy ulice nikdy nevrátila. Snažila jsem se tomu vyhnout, protože to bylo spojeno s příliš mnoha bolestnými vzpomínkami...

Toho 26. června jsem vešla do Filtrovy ulice ze strany Nautowichova náměstí. Jen jsem šla a šla. Nevím proč; dodnes si to neumím vysvětlit. A tak jsem přišla k našemu domu, číslu 27 na Filtrově ulici. Když jsem stála před domem, viděla jsem, že je všechno dobře udržované a že zahrádka a světlý, hezký vchod jsou obnovené. Řekla jsem si: „Bože, garáž je přesně taková, jako tehdy.“ A ptala jsem se sama sebe: „Jak vypadá zahrada za domem?“ Položila jsem ruku na kliku branky, ačkoliv bych měla říci, že nejsem z těch lidí, kdo vlezou kamkoliv a začnou si to tam prohlížet. Stiskla jsem kliku a

vstoupila do zahrady, abych se podívala, jestli se nezměnila. Bylo to jako bych ani nevěděla, co dělám. Pak mě napadlo „Mohl by tu být pes“ a několik kroků jsem se vrátila.

Pak jsem si všimla, že schody jsou položeny jinak a že se změnil i schod přede dveřmi. Vyšla jsem po schodech a uviděla zvonek. Nevím proč, ale zazvonila jsem. Dveře se otevřely a vyšel z nich mladý muž příjemného vzezření. Myslím, že měl brýle. Byla jsem velmi zaražená a on řekl: „Mohu vám pomoci?“ Řekla jsem, že si jen chci prohlédnout zahradu a on mě do ní pozval. Řekla jsem, že na tomto místě byla terasa. Vypadal překvapeně a já jsem mu řekla, že toto byl dům mé rodiny, kde jsem žila během války. Nechal mě vejít do domu a ocitla jsem se ve vstupní hale. Stěží jsem to tam poznávala. Šla jsem po chodbě vedoucí do starého obývacího pokoje, ve kterém jsme byli v roce 1944

zadržení. Obývací pokoj zmizel a teď tam byla kaple. V kapli se modlil kněz, který se usmál, když mě uviděl. Zdvořile jsem řekla „Na shledanou“ a odešla. Hlavou mi vířilo příliš mnoho myšlenek.

Ukázalo se, že po padesáti letech bylo v tomto domě otevřeno centrum Opus Dei. Nic jsem o Opus Dei ani o jeho zakladateli nevěděla. Proč jsem tam přišla? Od toho okamžiku, který jsem vůbec nečekala, jsem se začala seznamovat s Opus Dei. A začaly se dít velké změny, zejména v mém vnitřním životě. Dnes jsem supernumerářka Opus Dei a jsem nesmírně vděčná Bohu a sv. Josemaríi, že si mne vyvolil, neznámou osobu, která si to nezasloužila.

Mluvím o tom, protože jsem nedávno měla devadesát a chtěla bych říci všem starším lidem, kteří jsou nemocní nebo znechucení životem,

že neexistují žádné limity a nikdo
neví, kdy se nás může dotknout Boží
milost. Přirozeně jsem žila s Bohem
od začátku, tedy od chvíle křtu. Ale
celý svůj život jsem byla vlažná,
dokonce i před Bohem. Dnes se můj
duchovní život stal intenzivnějším a
já se jej snažím prohlubovat každý
den. A proto celým srdcem děkuji
Bohu, že mi na konci života dovolil
začít něco nového, co stojí za to.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
po-sedesati-letech/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/po-sedesati-letech/) (06.08.2025)